

Holiness to the Lord in Everyday Life

By Elder Gerrit W. Gong
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Светостта на Господа в ежедневието

От старейшина Герит У. Гонг
От Кворума на дванадесетте апостоли

October 2024 general conference

Holiness to the Lord makes daily living sacred. It draws us closer and happier to the Lord and each other.

Our recent Gong family reunion included a fun talent show, complete with a dad jokes contest.

But this contest was unusual. On one team was Grandpa (me) and two of the grandchildren, ages 12 and 11. On the other team was an artificial intelligence (AI) program prompted by a cousin to tell dad jokes in the style of Gerrit W. Gong. Grandpa Gerrit Gong versus AI Gerrit Gong.

The grandchildren and I went first.

What do you call a dinosaur who crashes his car? Tyrannosaurus Wrecks.

AI Gerrit Gong was instructed—think like Gerrit W. Gong. Talk like him.

AI Gerrit Gong—“Here is a dad joke as if spoken by Gerrit W. Gong, embracing his warm, thoughtful, and uplifting style: Why did the humble tree make people smile? Because it was rooted in love and reached out with branches of kindness. Like that tree, we too can find strength in our roots and joy in extending kindness to others.”

Well, what do you think? That’s why they’re called dad jokes.

All around us are opportunities to laugh, delight, see with grateful eyes. Ours is a gospel of joy and holiness in everyday life. Holiness sets things apart for sacred purpose. But holiness also invites us to infuse daily living with the sa-

Светостта на Господа прави ежедневието свещено. Доближава ни до Господ и ни прави по-щастливи в отношенията ни с Него и с другите.

На едно събиране на семейство Гонг неотдавна имаше забавно шоу на талантите, част от което беше състезание за шеги с игра на думи.

Но това състезание не беше обикновено. В единия отбор бяхме дядото (аз) и две от внучетата на 12 и 11 години. В другия отбор беше изкуствен интелект, програмиран от един братовчед да разказва вицове в стила на Герит У. Гонг. Дядо Герит Гонг срещу компютърния Герит Гонг.

Аз и внуците започнахме първи.

Как се казва таралеж с наднормено тегло? Тежко бежко.

Компютърният Герит Гонг получи командата: „Мисли като Герит У. Гонг! Говори като него!“.

Той каза: „Ето един виц, както Герит У. Гонг би го разказал, демонстриращ неговия топъл, загрижен и възвисяващ стил: Защо смиреното дърво кара хората да се усмихват? Защото се коренят в обич и клонят към доброта. Подобно на това дърво, ние също можем да намираме сила в корените си и радост в проявяването на доброта към другите“.

Е, какво ще кажете? Затова им се казва шеги с игра на думи.

Навсякъде около нас има възможности да се смеем, да се наслаждаваме и да виждаме с благодарни очи. Това е Евангелие на радост и святост в ежедневието. Светостта разграничава нещата за свещена цел. Но

cred—to rejoice in daily bread amidst this world's thistles and thorns. To walk with the Lord, we must become holy, for He is holy, and to help us become holy, the Lord invites us to walk with Him.

We each have a story. As Sister Gong and I meet you—Church members and friends in many places and circumstances—your stories of holiness to the Lord in everyday life inspire us. You live seven Cs: communion with God, community and compassion with each other, commitment and covenant with God, family, and friends—centered in Jesus Christ.

Growing evidence highlights this striking fact: religious believers are on average happier, healthier, and more fulfilled than those without spiritual commitment or connection. Happiness and life satisfaction, mental and physical health, meaning and purpose, character and virtue, close social relationships, even financial and material stability—on each measure, religious practitioners flourish.

They enjoy better physical and mental health and greater life satisfaction across all ages and demographic groups.

What researchers call “religious structural stability” offers clarity, purpose, and inspiration amidst life's twists and turns. The household of faith and community of Saints combat isolation and the lonely crowd. Holiness to the Lord says no to the profane, no to snarky cleverness at others' expense, no to algorithms that monetize anger and polarization. Holiness to the Lord says yes to the sacred and reverent, yes to our becoming our freest, happiest, most authentic, best selves as we follow Him in faith.

What does holiness to the Lord in everyday life look like?

Holiness to the Lord in everyday life looks like two faithful young adults, married for a year, sharing with authenticity and vulnerability gospel covenants, sacrifice, and service in their

светостта също ни кани да напоим ежедневието си с това, което е свято – да се радваме на насъщния хляб сред тръните и бодилите на света. За да вървим с Господ, ние трябва да станем свети, защото Той е свят, а за да ни помогне да станем свети, Господ ни кани да вървим с Него.

Всеки от нас си има история. Когато аз и сестра Гонг ви срещаме – членове и приятели на Църквата на различни места и в различни обстоятелства – вашите истории за светостта на Господа в ежедневието ви ни вдъхновяват. Ние живеем според четири принципа, започващи с буквата О: общение с Бог; отношения на взаимност и състрадание помежду ни; отдаденост към Бог, семейство и приятели и завет с Бог; основа, изградена върху Исус Христос.

Все повече данни подкрепят следния забележителен факт: религиозните хора като цяло са по-щастливи, по-здрави и по-доволни от хората без духовна обвързаност и отдаденост. Щастие и удовлетвореност от живота, психично и физическо здраве, смисъл и цел в живота, характер и ценности, близки социални взаимоотношения, дори финансова и материална стабилност – във всяко отношение практикуващите религия процъфтяват.

Те се радват на по-добро физическо и психично здраве и на по-голямо удовлетворение от живота във всички възрастови и демографски групи.

Това, което изследователите наричат „религиозна структурна стабилност“, предоставя яснота, цел и вдъхновение сред повратностите и изненадите в живота. Домът на вяра и общността от светии дават отпор на изолацията и самотата в тълпата. Светостта на Господа казва „не“ на пошлостта, „не“ на язвителното остроумие на чужд гръб, „не“ на алгоритмите, които печелят пари чрез гняв и разделение. Светостта на Господа казва „да“ на свято и благоговейното, „да“ на това да станем най-свободната, най-щастливата, най-автентичната и най-добрата версия на себе си, следвайки Него с вяра.

Как изглежда светостта на Господа в ежедневието?

Светостта на Господа в ежедневието прилича на двама верни пълнолетни младежи, сключили брак преди година, които споделят с искреност и уязвимост евангелски завети,

unfolding lives.

She begins, “In high school, I was in a dark place. I felt like God wasn’t there for me. One night, a text from a friend said, ‘Hey, have you read Alma 36 ever?’

“As I started reading,” she said, “I was overcome with peace and love. I felt like I was being given this big hug. When I read Alma 36:12, I knew Heavenly Father saw me and knew exactly how I was feeling.”

She continues, “Before we got married, I was honest with my fiancé that I didn’t have a great testimony of tithing. Why did God need us to give money when others had so much to give? My fiancé helped explain it’s not about money but following a commandment asked of us. He challenged me to start paying tithing.

“I really saw my testimony grow,” she said. “Sometimes money gets tight, but we saw so many blessings, and somehow paychecks were enough.”

Also, “in my nursing class,” she said, “I was the only member of the Church and the only one married. Many times I left class frustrated or crying because I felt classmates singled me out and made negative comments about my beliefs, my wearing my garments, or my being married so young.”

Yet she continues, “This past semester I learned how to better voice my beliefs and be a good gospel example. My knowledge and testimony grew because I was tested in my ability to stand alone and be strong in what I believe.”

The young husband adds, “Before my mission I had offers to play college baseball. Making the difficult decision, I put those offers aside and went to serve the Lord. I wouldn’t trade those two years for anything.

“Returning home,” he said, “I expected a difficult transition but found myself stronger, faster, and healthier. I was throwing harder than when I left. I had more offers to play than when I left, including my dream school. And, most importantly,” he said, “I rely upon the Lord more

жертват и служат, докато тепърва градят живота си.

Тя започва да разказва: „В гимназията бях загубила надежда. Мислех, че Бог не е с мен. Една вечер получих съобщение от една приятелка: „Хей, чела ли си някога Алма 36?“.“

Когато започнах да чета – казва тя, – ме завладяха чувства на мир и любов. Почувствах, че сякаш получавам голяма прегръдка. Когато прочетох Алма 36:12, знаех, че Небесният Отец ме вижда и знае точно как се чувствам.“

Тя продължава: „Преди да се оженим, аз бях откровена с моя годеник, че нямам много силно свидетелство за десетъка. Защо Бог има нужда ние да даваме пари, след като други имат много повече за даване? Моят годеник ми помогна, като ми обясни, че не става дума за пари, а за спазване на заповед, която ни е дадена. Той ме покани да започна да плащам десетък.“

Наистина видях как свидетелството ми става по-силно – казва тя. – Понякога парите бяха малко, но видяхме толкова много благословии и някак си, заплатите ни стигаха.“

И още: „В класа ми за медицински сестри – казва тя, – единствено аз бях член на Църквата и само аз бях омъжена. Често съм си тръгвала разстроена или разплакана, защото чувствах, че другите странят от мен и правят отрицателни коментари за вярванията ми, за това, че нося храмови одежди, или за това, че съм се омъжила толкова млада.“

Но също така продължава: „През последния семестър се научих как да изразявам по-добре вярванията си и да бъда по-добър пример за Евангелието. Знанието и свидетелството ми растяха, защото бях изпитана в способността си да отстоявам сама вярванията си и да бъда силна в тях.“

Младият съпруг добавя: „Преди мисията си имах предложения да играя бейзбол в университетски отбор. Взех трудното решение да откажа тези предложения и да отида да служа на Господ. Не бих заменил тези две години за нищо на света.“

Връщайки се вкъщи – казва той, – очаквах трудна адаптация, но видях, че съм по-силен, по-бърз и по-здрав. Хвърлях топката по-силно, отколкото преди да замина. Имах повече предложения, отколкото преди да замина, включително от желания от мен уни-

than ever.”

He concludes, “As a missionary I taught that Heavenly Father promises us power in our prayers, but sometimes I forget that for myself.”

Our treasury of missionary holiness-to-the-Lord blessings is rich and full. Finances, timing, and other circumstances are often not easy. But when missionaries of all ages and backgrounds consecrate holiness to the Lord, things can work out in the Lord’s time and way.

Now with a 48-year perspective, a senior missionary shares, “My dad wanted me to get a college education, not go on a mission. Shortly after that, he had a heart attack and died at age 47. I felt guilty. How could I make things right with my father?”

“Later,” he continues, “after I decided to serve a mission, I saw my father in a dream. Peaceful and contented, he was happy I would serve.”

This senior missionary continues, “As-Doctrine and Covenants section 138 teaches, I believe my father could serve as a missionary in the spirit world. I picture my father helping our great-grandfather, who left Germany at age 17 and was lost to the family, be found again.”

His wife adds, “Among the five brothers in my husband’s family, the four who served missions are the ones with college degrees.”

Holiness to the Lord in everyday life looks like a young returning missionary who learned to let God prevail in his life. Earlier, when asked to bless someone who was very sick, this missionary said, “I have faith; I will bless him to recover. Yet,” the returning missionary says, “I learned in that moment to pray not for what I wanted but for what the Lord knew the person needed. I blessed the brother with peace and comfort. He later passed away peacefully.”

Holiness to the Lord in everyday life feels like a spark arcing across the veil to connect, com-

верситет. И, най-важното – продължава той, – осланям се на Господ повече от всякога.“

В заключение той казва: „Като мисионер учих хората, че Небесният Отец ни обещава сила чрез молитвите ни, но понякога забравям това за себе си“.

Нашата съкровищница с благословии тип „святост на Господа“ от мисията е богата и пълна. Финансовото положение, моментът и другите обстоятелства често пъти са трудни. Но когато мисионери от всякакви възрасти и произход отдават святост на Господа, нещата се подреждат във времето и по начина на Господ.

Поглеждайки 48 години назад, един възрастен мисионер споделя: „Баща ми искаше да завърши висше образование, а не да ходя на мисия. Скоро след това той получи инфаркт и почина на 47-годишна възраст. Чувствах се виновен. Как можех да поправам нещата с баща си?“

По-късно – продължава той, – след като реших да отслужам мисия, видях баща си насън. Изпълнен с мир и спокойствие, той се радваше, че ще служи.“

Този възрастен мисионер продължава: „Както учим в Учение и завети, раздел 138, аз вярвам, че баща ми може да служи като мисионер в света на духовете. Представям си как моя баща помага на праядо ми, който е напуснал Германия на 17-годишна възраст и е бил изгубен за семейството, отново да бъде намерен.“

Неговата съпруга добавя: „От петте братя в семейството на съпруга ми, четиримата, които са служили на мисия, са тези, които са завършили висше образование“.

Светостта на Господа в ежедневието е например един млад, завръщащ се мисионер, който се е научил да позволява на Бог да надделява в живота му. По-рано, когато бил помолен да благослови един много болен човек, този мисионер казал: „Имам вяра, ще го благословя, за да оздравее“. „При все това – казва завръщащият се мисионер, – в онзи момент се научих да се моля не за това, което аз искам, а за онова, от което Господ знае, че този човек има нужда. Благослових този брат с мир и утеха. По-късно той почина спокойно.“

Светостта на Господа в ежедневието е като искра, която прехвърча през завесата, за

fort, and strengthen. An administrator at a major university says he feels individuals he knows only by reputation praying for him. Those individuals devoted their lives to the university and continue to care about its mission and students.

A sister does her best each day, after her husband was unfaithful to her and the children. I deeply admire her and others like her. One day while folding laundry, her hand on a stack of garments, she sighed to herself, "What's the point?" She felt a tender voice assure her, "Your covenants are with me."

For 50 years, another sister yearned for a relationship with her father. "Growing up," she says, "there were my brothers and my dad, and then there was me—the only daughter. All I ever wanted was to be 'good enough' for my dad."

"Then my mom passed away! She was my only liaison between my dad and me.

"One day," the sister said, "I heard a voice say, 'Invite your dad and take him to the temple with you.' That was the beginning of a twice-a-month date with my daddy to the house of the Lord. I told my dad I loved him. He told me he loved me too.

"Spending time in the house of the Lord has healed us. My mom could not help us on earth. It took her being on the other side of the veil to help mend what was broken. The temple completed our journey to wholeness as an eternal family."

The father says, "The temple dedication was a great spiritual experience for me and my only daughter. Now we attend together and feel our love strengthen."

Holiness to the Lord in everyday life includes tender moments when loved ones pass. Earlier this year, my dear mother, Jean Gong, slipped into the next life days before her 98th birthday.

If you asked my mother, "Would you like rocky road, white chocolate ginger, or strawberry ice cream?" Mom would say, "Yes, please, may I taste each one?" Who could say no to your mother, especially when she loved all of life's flavors?

да свързва, утешава и укрепва. Един администратор в голям университет казва, че усеща как хора, които познава само задочно, се молят за него. Тези хора са отдали живота си на университета и продължават да се грижат за неговата мисия и за студентите.

Една сестра всеки ден прави най-доброто, на което е способна, след като нейният съпруг изневерил на нея и децата им. Дълбоко ѝ се възхищавам – на нея и на други като нея. Един ден, докато сгъва прането, ръката ѝ докосва купчина храмови одежди и тя въздъхва: „Какъв е смисълът?“. Тя усеща един нежен глас да ѝ дава кураж: „Твоите завети са с Мен“.

В продължение на 50 години друга сестра копняла за по-добри взаимоотношения с баща си. „Като бях малка – казва тя, – братята ми и баща ми си бяха заедно, а аз не – бях единствената дъщеря. Всичко, което исках, беше да бъда „достатъчно добра“ за баща ми.

Тогава майка ми почина! Тя беше единствената връзка между баща ми и мен.

Един ден – споделя сестрата, – чух глас да казва: „Покани баща си и го вземи с теб в храма“. Това беше началото на традицията два пъти в месеца да ходим с татко в дома Господен. Казах на баща си, че го обичам. Той също ми каза, че ме обича.

Прекараното време в дома Господен ни изцели. Мама не можа да ни помогне на земята. Трябваше да бъде от другата страна на завесата, за да помогне да се поправи това, което беше счупено. Храмът завърши нашето пътуване към целостта като вечно семейство.“

Бащата казва: „Освещаването на храма беше прекрасно духовно преживяване за мен и единствената ми дъщеря. Сега го посещавате заедно и чувстваме как любовта ни бива укрепвана.“

Светостта на Господа в ежедневието включва нежните мигове, когато наши близки си отиват. По-рано тази година моята мила майка, Джийн Гонг, премина във вечността дни, преди да навърши 98 години.

Ако можеше да попитате майка ми: „Какъв сладолед предпочиташ – шоколадов с ядки, бял шоколад с джинджирил или ягоди?“, мама би отговорила: „Да, моля, може ли от всичките?“. Кой би могъл да каже „не“ на майка си, особено когато тя обича всички неща в живота?

I once asked Mom which decisions had most shaped her life.

She said, "Being baptized a member of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints and moving from Hawaii to the mainland, where I met your father."

Baptized as a 15-year-old, the only member of her large family to join our Church, my mother had covenant faith and trust in the Lord that blessed her life and all our family generations. I miss my mother, as you miss members in your family. But I know my mother is not gone. She is just not here now. I honor her and all who pass as valiant examples of everyday holiness to the Lord.

Of course, holiness to the Lord in everyday life includes coming more often to the Lord in His holy house. This is true whether we are Church members or friends.

Three friends came to the Bangkok Thailand Temple open house.

"This is a place of super healing," said one.

In the baptistry, another said, "When I am here, I want to be washed clean and never sin again."

The third said, "Can you feel the spiritual power?"

With nine sacred words, our temples invite and proclaim:

"Holiness to the Lord.

"The House of the Lord."

Holiness to the Lord makes daily living sacred. It draws us closer and happier to the Lord and each other and prepares us to live with God our Father, Jesus Christ, and our loved ones.

As did my friend, you may wonder if your Heavenly Father loves you. The answer is a resounding, absolute yes! We can feel His love as we make holiness to the Lord ours each day, happy and forever. May we do so, I pray in the sacred name of Jesus Christ, amen.

Веднъж попитах мама кои решения най-много са повлияли на живота ѝ.

Тя каза: „Да бъда кръстена като член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и да се преместя от Хаваите на континента, където се запознах с баща ти“.

Кръстена на 15-годишна възраст, единствен член на нашата Църква от голямото ѝ семейство, майка ми имаше заветна вяра и упование в Господ, които благославяха живота ѝ и всички поколения в семейството ни. Моята майка ми липсва, както и на вас ви липсват членове на семейството ви. Но знам, че майка ми не е престанала да съществува. Тя просто не е тук сега. Почитам нея и всички, които си отиват като доблестни примери за ежедневна святост на Господа.

Разбира се, светостта на Господа в ежедневието включва по-често ходене при Господ в Неговия свят дом. Това важи независимо дали сме членове или приятели на Църквата.

Три приятели отишли на отворените врати на храма Банкок Тайланд.

„Това е място на супер изцеляване“ – казал единият.

В залата за кръщения другият казал: „Когато съм тук, искам да бъда измит и никога повече да не съгрешавам“.

Тогава третият казал: „Усещате ли духовната сила?“

С четири свещени думи нашите храмове канят и провъзгласяват:

„Свят на Господа.

Домът Господен“.

Светостта на Господа прави ежедневието свещено. Доближава ни до Господ и ни прави по-щастливи в отношенията ни с Него и с другите и ни подготвя да живеем с Бог, нашият Отец, Исус Христос и обичните ни хора.

Подобно на моята приятелка, може би и вие се чудите дали вашият Небесен Отец ви обича. Отговорът е решително и категорично „да“! Можем да чувстваме Неговата обич, когато всеки ден правим святост на Господа, щастливо и завинаги. Нека винаги правим това, се моля в свящото име на Исус Христос, амин.